

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Først en lille bemærkning til diskussionen om, hvornår vi skulle lægge møderne i Folketinget. Jeg synes da, det er en spændende idé, hr. Duetoft kommer med, men jeg må sige, at det kan jo være, Folketingets ledelse i sin planlægning også havde troet, at det her ville blive en aften-, måske en natteforestilling. Det må jeg sige, det havde jeg på fornemmelsen at det ville blive, da jeg så dagsordenen, men der er jo punkter før denne forespørgsel, der er gået væsentlig hurtigere, end jeg tror nogen af os havde forudset.

Ellers vil jeg også lige her i indledningen sige til hr. Peter Duetofts bemærkning om, at et nej til Amsterdamtraktaten er med til at genoplive den form for nationalisme, som har dræbt millioner af mennesker i Europa: Magen til frækhed – magen til frækhed!

Vi er alle sammen enige om – og det håber jeg også hr. Peter Duetoft vil bekræfte – at tage afstand, på det skarpeste tage afstand fra de rædsler, der er foregået i historien i Europa, hvor millioner af uskyldige mennesker er blevet dræbt bl.a. i forbindelse med to verdenskrige i dette århundrede. Hentydninger til datidens synder har intet som helst at gøre med kampen for et nej den 28. maj, og jeg synes egentlig, det er utrolig nedværdigende over for de mange mennesker, som med et oprigtigt demokratisk hjerte kæmper for et nej den 28. maj, at komme med en sådan påstand.

Det, der har været kendetegnende for de lande, hvor der er foregået rædsler af den karakter, har jo været, at det ikke har været demokratiske lande. Det har ikke været lande, hvor der har været en demokratisk struktur. Det har været kendetegnende, at der har været tale om diktaturstater, om en diktatorisk ledelse af landet.

Det, som vi ser mange steder, er jo, at de personer, som hr. Duetoft sikkert også ville kalde nationalister, jo er folk, som visse steder faktisk er dem, der går i spidsen for at forsøge at få skabt et demokrati imod et diktaturstyre.

Så jeg synes altså, hr. Peter Duetoft skulle se anderledes på det og trække sine ord i sig igen. Jeg synes simpelt hen, det er for uanstændigt for Europadebatten her i Folketinget.

Ellers vil jeg naturligvis sige tak, formelt i hvert fald skal jeg jo sige tak, for den redegørelse, som statsministeren og udenrigsministeren har givet her forud for det topmøde, der skal være i lyset af den forestående proces med en EU-udvidelse. Man må jo næsten sige, at al den stund statsministeren sagde, at det er en

historiske udvidelse, og det er fredens projekt og alle de her gloser, der kom, er det jo interessant at se, hvor meget tid statsministeren brugt på at forsøge at undgå at være deltager i debatten eller bare har siddet og lyttet til de bemærkninger, som ordførerne for partierne kommer med.

For der var jo næsten ellers ingen grænser for det selvroseri, vi kunne høre statsministeren gav sig selv og gav regeringen. Det var jo nærmest regeringens egen skyld, regeringens ære, at der var kommet skred i den her historiske proces. Man kan tydeligt se en statsminister for sig, som gerne selv vil skrive historiebøgerne.

Men hovedpointen lød jo, som vi har hørt den så ofte før – det er måske også derfor, interessen ikke har været større for den her debat, intet nyt under solen jo – at Amsterdamtraktaten er udgangspunktet for udvidelsen. Ingen Amsterdamtraktat, ingen udvidelse. Det var, som vi hørte det.

Vi fik også at vide, at Amsterdamtraktaten rækker ind i det næste årtusind. Jo, hvis den bliver vedtaget, skulle den da gerne gøre det, al den stund det kun er om to år.

Men statsministeren talte også om rigtigheden af at have en vision. Vi skulle ikke fortabe os i småting, vi skulle ikke diskutere paragrafer og lignende. Det kan jeg sådan set godt forstå statsministeren gerne vil undgå.

Men statsministerens vision giver mig så anledning til at sige, at det er en helt anden vision, statsministeren har, end den, Dansk Folkeparti har. Statsministerens vision om et samlet Europa er jo en ny politisk stormagt i verden. Europa skal spille en rolle. Europa skal ud og agere på den storpolitiske scene i langt højere grad, end tilfældet er. Det er en vision om en stærkere centralistisk styring af Europa. Det er en vision om et Europa, hvor man træffer flertalsafgørelser, så selv om Danmarks befolkning ikke vil det ene, eller Portugals befolkning ikke vil det andet, ja, så skal vi nok tvinge dem til det gennem stemmeregler, og vi skal nok efterfølgende have en effektiv Kommission og en effektiv Domstol, der kan sørge for at håndhæve de regler, et lands befolkning ellers ikke ønsker.

Det er en vision om et Europa, der styres med initiativretten, der styres af en embedsmandskommission, en Kommission, som i stadig større grad skal sammensættes af en kommissionsformand. En Kommission, som i større grad skal sammensættes af et Europa-Parla-